

[Foged.]

udvalget så meget, at folketingsudvalget i tide kan få materiale til belysning af problemet.

Venstre tiltræder at gå ind i et udvalgsarbejde om dette med håb om et virkelig positivt fremskridt på det skattepolitiske område, og jeg skal kun slutte med at sige, at vi tiltræder lovforslaget vedrørende nedslag i skatteansættelsen for folkepensionister m. fl.

Henry Christensen: At sejle i smult vande, endsiges sejle med god medbør, må normalt være en let opgave, hvis skibsbesætningen er dygtig nok. Dansk økonomi har i hvert fald i de senere år haft usædvanlig medbør, der i den også denne gang gode økonomiske oversigt udtrykkes således — jeg beder om tilladelse til at citere —

„Endvidere må det erindres, at den exceptionelt hurtige fremgang i årene efter 1958 i væsentlig grad byggede på en nedgang i importpriserne og en stærkt øget tilførsel af kapital udefra.“

Hermed er, synes jeg, så sympatisk åbent for det første af regeringen selv erkendt — idet jeg går ud fra, at regeringen denne gang som sædvanlig stiller sig bag oversigten — hvad den væsentlige årsag til den økonomiske fremgang efter 1958 var, og for det andet også fastslået, at vi har haft en udefra kommende medbør, der jo ikke mindst, hvad de lave importpriser angår, har været opretholdt siden dengang. Hvis sejladsen ikke lykkes eller ikke går godt under sådanne omstændigheder, må det jo i særlig grad falde tilbage på skibets kaptajn og hans officerer.

Der skal dog ikke herske tvivl om, at venstre finder, at den politiske ledelse af landets økonomi trods gunstige betingelser ved flere lejligheder gennem de senere år har været svag eller dårlig, manglet mod og vilje og derfor ved i alt fald mange forkerte eller slet foretagne dispositioner bragt os ud af en sund økonomisk rytme. Jeg skal senere nævne enkelte eksempler herpå.

Men vi skal jo alle sammen være med på skibet og må alle bære følgerne af en utilstrækkelig ledet sejlads. Det gælder nu som tidligere — og som det også gjorde i forbindelse med forårets økonomisk-politiske

forlig — at venstre vil søge sin parlamentariske indflydelse udnyttet, hvis vi finder, at vi dermed kan sikre en sejlads efter en rigtigere kurs. Kan vi ikke det, vil vor opposition omvendt blive så meget desto kraftigere.

Jeg tror, at vi i foråret var med til at rette kursen op med muligheden for at bringe den i en retning, som vi efter de forhåndenværende omstændigheder fandt nødvendig. Problemstillingen var dengang, at dansk økonomi var bragt ud af balance, efterspørgselspresset var vokset ud over, hvad vor samlede produktion kunne give i værdier, og resultatet har været et voksende underskud.

Endnu sidste måneds valutatab på 110 mill. kr. er en følge af denne udvikling, der i øvrigt netop har været kendetegnet af voksende underskud på handelsbalancen og dermed også på valutabalancen, således at den største del af valutareserverne nu er spist op. Jeg tror, at vi siden februar 1962 har haft et valutatab i reserverne på 800 mill. kr. plus den lånoptagning, der i betydeligt omfang har fundet sted samtidig hermed, og vi er altså først på et tidspunkt, da forligets virkninger på dette område kan forventes at være ved at slå igennem.

Følgerne heraf har været rekordrente og rekordagtig inflation, sådan som vi bl. a. ser det udtrykt i pristallet. Risikoen ved en sådan udvikling er faren for svækket konkurrenceevne på et tidspunkt, da vi stående over for den europæiske udvikling mere end nogen sinde vil være afhængige af denne konkurrenceevne, og dermed er risikoen også til stede for formindsket afsætning, ny arbejdsløshed o. s. v. Om dansk økonomi kuldsejlede på denne måde, ville dommen over de forspildte mulighedsers politik blive hård og socialdemokratiets valgslogan fra sidste valg se mærkeligt ud.

At rette op på kursen var forligets formål. Begrænsningen af købekraften var et af midlerne, men i høj grad var det også et middel til at standse de forbrugsudvidende og inflatoriske kræfter, der udgik fra den offentlige økonomi. Det var ingeniøret et barberet statsbudget, der blev lagt til grund — den tale, der nogle steder har været om en kulturpause, har hverken været velbegrundet eller rimelig — men det er lykkedes at opnå en i mange år temmelig